

2013

Monique Koemans

2013

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagfotografie: © Daan Brands
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Monique Koemans
en Xander Uitgevers bv, Amsterdam
Eerste druk 2013

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap te Amsterdam.

ISBN 978-94-016-0036-1 / NUR 301

Citaten uit *Mrs Dalloway* van Virginia Woolf, vertaling Nini Brunt.
(De Bezige Bij, 2008)

Songtekst van Anouk ('Nobody's Wife', 1997)

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen afgebeeld in deze roman zijn fictief.
Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood,
berust op louter toeval.

Voor mijn jongens

It is far harder to kill a phantom than a reality

Virginia Woolf, 1931

PROLOOG

‘Ben je daar? Ayar?’

Het jongetje hoort zijn naam en ziet zijn moeder over het grasveld aan komen lopen.

Snel maakt hij met zijn handen een kuiltje in het gras en probeert het geld in de grond te duwen. Hij staat op en holt het gazon af, de tuin uit. De boze stem van zijn moeder schreeuwt nog een keer zijn naam. Hij weet dat hij de straat niet op mag lopen, maar hij moet zich verstoppen. Mama mag hem niet vinden. Achter de dikke boom aan de overkant van de weg kan hij goed schuilen. Hij kijkt naar rechts, de straat is helemaal leeg en vlug rent hij naar de andere kant. Plotseling hoort hij een toeter, dan piepende banden, en dan ziet hij een grote auto voor zich.

‘Mama,’ roept hij zo hard als hij kan.

Hij voelt het koude ijzer tegen zijn blote benen en verdwijnt de lucht in.

Heel hoog de blauwe lucht in. Hij kan de vogels bijna aanraken.

AMSTERDAM, 6.35 UUR

De man ligt al een uur aangekleed op zijn bed. Hij is vroeg gewekt door de doordringende geluiden van buiten, van dranghekken die over de Dam worden gesleept en luidruchtig in elkaar worden gezet, en het gepiep van vrachtwagens die achteruit rijden. Het helikoptergeratel en de politiesirenes maakten eerst nog deel uit van zijn woeste achtervolgingsdroom, maar vlak voor de ontknoping kwam het lawaai uit de echte wereld binnen. De binnenstad van Amsterdam is binnen vierentwintig uur een vesting geworden en zijn hotel ligt hoorbaar in het centrum ervan.

Gisteravond had hij ontbijt op bed besteld.

Full American breakfast with a selection of freshly baked pastries, juice and filter coffee. Zo uitgebreid mogelijk.

Als eerbetoon aan zijn moeder, die de dag voor haar zelfgekozen dood zei dat ze nog nooit ontbijt op bed had gekregen. Vijftig jaar lang bakte ze vanaf vier uur 's ochtends brood voor het ontbijt van anderen. Maar zelf was ze nog nooit verwend met een croissant op bed.

Geld voor een door derden gemaakt ontbijt hadden ze thuis niet. In een hotel slapen was voor zijn ouderlijk gezin niet weggelegd. Daar logeerden alleen luxepaarden, volgens zijn vader. De man lacht om het idee.

DEN HAAG, 6.45 UUR

Dewi opent de deur naar de tuin. De warmte valt over haar heen. Dertig graden wordt het vandaag, een hittesterecord voor 30 april. Ze pakt de bezem en veegt het terras schoon. Ze begint in de linkerhoek en zwiëpt met een vaste cadans schuin over de tegels naar de rechterkant, precies zoals haar moeder het haar leerde. Die begon elke nieuwe dag op de kampong met een uur vegen. De ritmische beweging was Dewi's wekker. Hoewel Indonesië vaak ver weg lijkt, roept het warme weer van de laatste paar dagen steeds meer jeugdherinneringen bij haar op. Vooral hier in deze Haagse tuin, met de grote oude bomen en de zoete geur van rottende bladeren, lijkt haar oude huis naast de Bayang Tree verrassend dichtbij.

‘Hé, ben je al wakker?’

Dewi draait zich om en ziet Emma in een roze prinsessenjurk in haar kamer staan.

‘Wat zie jij er mooi uit vandaag,’ zegt ze, en ze loopt Emma tegemoet.

Het meisje maakt een draai en haar rok waaiert wijd uit. ‘Net Máxima, toch?’

‘Ja, bijna, maar ik mis iets,’ zegt Dewi en ze kijkt haar keurend aan.

‘Echt?’ reageert Emma beteuterd. Het koninklijke fantasiebeeld van het achtjarige meisje valt in duigen. ‘Maar ik heb toch ook mooi lang haar?’

‘Klopt,’ zegt Dewi en ze loopt naar haar kast. Uit een la pakt ze een roze doosje. ‘Hier, dit hoort er nog bij.’

Emma tilt het dekseltje op en haalt langzaam de tiara eruit. ‘Is deze voor mij?’

Dewi knikt, pakt Emma’s smalle schouders en draait haar naar de spiegel.

‘Zet maar op,’ zegt ze, en ze gaat achter Emma staan. Haar grijze broek, bruine t-shirt en zwarte haren lijken drie tinten donkerder naast de lichtgevende roze engel. ‘Ben heel benieuwd hoe die je staat.’

Alsof ze niet anders is gewend, zet Emma het kroontje meteen recht op haar hoofd. De nepdiamanten schitteren in de zon.

‘Dank je wel,’ zegt Emma en ze kijkt Dewi via de spiegel stralend aan. ‘Echt supermooi.’

Dewi kust haar hoofd. De geur van slaap zit nog verstopt tussen de zachte haren. Het meisje is maar een paar centimeter kleiner dan zij. Niet voor lang meer, vreest ze.

‘Nu ben je echt mijn prinsesje.’

‘En?’ vraagt een stem achter hen. Florine hangt tegen de deurpost. Haar blonde krullen zitten verstopt onder een grote oranje pruik, en het ontluikende puberlichaam is verdwenen in een fel-oranje overall. ‘Wat vinden jullie van mijn outfit?’

Dewi en Emma schieten allebei in de lach.

‘Nou, het is best duidelijk wat je lievelingskleur is,’ zegt Emma en ze slaat een arm om haar grote zus heen. ‘Ik denk niet dat we in de optocht naast elkaar moeten lopen.’

‘Nee, roze en oranje gaan niet echt lekker samen,’ lacht Florine en ze stort zich op Dewi’s bed. In de kleine kamer is het de enige plek om te zitten. ‘Ik ben straks gewoon je tuinman en loop op gepaste afstand twee meter achter je.’

‘Prima,’ zegt Emma als ze naast Florine op het bed schuift. ‘Kun je mij meteen wat koelte toewuiven.’

Dewi draait de radio op haar nachtkastje harder en gaat tussen de meisjes in zitten.

Nog drie uur en dan zal koningin Beatrix de acte van abdicatie ondertekenen. De plechtigheden in de Mozeszaal zullen rechtstreeks worden uitgezonden.

‘Weet jij wat abdicatie betekent?’ vraagt Emma, die tegen Dewi aanleunt. Dewi schudt nee. Ze heeft geen idee. Het eerste jaar dat ze in Nederland woonde, ging ze nog naar Nederlandse les. Maar toen haar verblijfsvergunning verliep, vond Peter dat niet meer zo verstandig. Sindsdien heeft ze via cursussen op het internet nog wat bijgeleerd, maar haar woordenschat blijft ook na vier jaar in Nederland frustrerend beperkt en kinderlijk.

‘Jeetje Emma, weet je dat nu nog niet?’ reageert Florine fel en ze draait de volumeknop verder omhoog. ‘Heb je dat niet op school geleerd? Wij hebben de inhuldiging wel twintig keer besproken.’

‘Ja, jullie nerds in groep 8 natuurlijk wel,’ zegt Emma en ze duwt boos tegen de rug van haar zus. Maar Florine reageert niet meer. Zij ligt vlak bij de radio en luistert aandachtig naar het journaal.

De politie in de hoofdstad verwacht vandaag een miljoen bezoekers. De NS heeft extra treinen ingezet. Om precies drie uur zal de inhuldiging in de Nieuwe Kerk beginnen.

Emma draait zich weer naar Dewi. ‘Papa is toch ook in Amsterdam?’

Dewi knikt. ‘Ja, die zit vanmiddag in de kerk. Als Willem-Alexander koning wordt.’

‘Denk je dat we hem op televisie zullen zien?’

‘Misschien,’ zegt Dewi ontwijkend. Ze kijkt op haar horloge. ‘Kom op, meiden,’ zegt ze terwijl ze opstaat. ‘We moeten aan de slag.’

Dewi zet de radio uit en kijkt de twee zusjes aan. Zo verschil-

lend. Florine blond en lang, Emma bruin en klein. Ayar had met zijn zwarte glanzende haren en ronde lijfje het rijtje mooi compleet kunnen maken.

‘Ik ben al helemaal klaar,’ zegt Florine, maar ze maakt geen aanstalten om op te staan. ‘Ik kan meteen vertrekken.’

‘Nou, dat komt goed uit,’ zeg Dewi, terwijl ze het weigerende lichaam omhoogtrekt, ‘dan kun jij Punky eten geven.’

‘Waarom ik weer,’ zucht Florine en mopperend loopt ze de tuin in.

‘Ik denk dat je Punky even moet zoeken,’ roept Dewi haar na. ‘Hij zal zich wel ergens in de schaduw hebben verstopt.’ Dewi heeft nooit begrepen waarom het konijn vrij mag rondlopen in de tuin. Maar ze is allang blij, want nu hoeft ze niet meer elke week zijn hok te verschonen.

‘En jij,’ zegt ze tegen Emma, en ze duwt haar zachtjes naar de gang, ‘jij gaat naar boven om je gympen aan te doen. Die liggen volgens mij onder je bed.’

‘Ah, waarom? Dan moet ik vier trappen op,’ vraagt Emma en ze kijkt haar smekend aan. ‘Kun jij ze niet halen?’

‘Nee, vandaag niet,’ zegt Dewi resoluut. ‘Ik heb nog veel te doen en ik moet jullie ontbijt ook nog klaarmaken.’

‘Oké, ik ga al.’ Snel loopt Emma op haar blote voeten over de koude, marmeren vloer. Voordat ze naar boven gaat, draait ze zich om. ‘Dewi, waar is mama eigenlijk?’

‘Het is dinsdag,’ antwoordt Dewi. ‘Ze is al naar yoga.’

‘Zelfs vandaag?’ vraagt Emma. ‘Maar dan kan ze mijn jurk niet zien.’

‘Ja, dat is jammer,’ knikt Dewi. Ze proeft de teleurstelling van het meisje in haar mond. ‘Ik heb een idee. Straks, voordat ik jullie naar de Oranjevereniging breng, maak ik een foto van je. Dan kan mama je later toch nog bewonderen.’

‘Dat is goed,’ zegt Emma gerustgesteld en met twee treden

tegelijk rent ze omhoog. Het geluid van haar voetstappen verdwijnt in de dikke rode traploper.

Dewi loopt door naar de pantry. Ze scheurt de dozen frisdrank open en zet de flessen cola, tonic en spa in de grote ijskast. Twee planken houdt ze leeg, daar kan Diner Home straks de hapjes koel houden. De traiteur zou volgens Mevrouw vier schalen koude zalm en garnalen meenemen. Het past waarschijnlijk net, schat Dewi in.

Als ze de kamer weer verlaat, doet ze de deur achter zich dicht. Zo blijft de afgesloten ruimte lekker fris, had Mevrouw haar gistermiddag uitgelegd. Alsof ze dat zelf niet kon bedenken. Een dag voor een feest laat Mevrouw zich altijd opvallend vaak op de begane grond zien en bemoeit ze zich met haar werk. Maar haar bazin hoort hier niet te zijn, dit is háár verdieping. De keuken, de eetkamer, de pantry, het washok en haar slaapkamer; die ruimtes zijn van haar. In de rest van het huis komt Dewi niet graag, maar hierbeneden voelt ze zich thuis. Al voelt het soms wel als een thuis met tralies.

In de hal hangt ze de klerhangers aan het garderoberek. Niet dat veel gasten vanmiddag een jas aan zullen hebben, maar zo doet ze dat bij elk feest en ze wil vandaag niet afwijken van haar vaste schema. Ze loopt naar de keuken en pakt de schaal met verse vruchten uit de ijskast. De aardbeien, frambozen en blauwe bessen voor het ontbijt had ze gisteravond al schoongemaakt. Vandaag heeft ze te weinig tijd. Ze zet twee bakjes biologische yoghurt op tafel, de pot muesli ernaast.

Dan bedenkt ze zich dat ze vergeten is haar eigen kast af te sluiten. Ze loopt terug naar haar slaapkamer en duwt tegen de kastdeur. Die klemt. Ze krijgt hem niet helemaal dicht.

‘Zal de warmte wel zijn. Hout zet uit,’ zegt Florine, die ineens achter haar staat. ‘Zal ik je helpen?’

‘Nee,’ zegt Dewi feller dan ze wil. Maar ze heeft zo weinig pri-